

PROMĚŇY

Erik Dominik Novák

Erik Dominik Novák

PROMĚNY

PROMĚNY

Za mojí proměnou stojí i Tvůj dech,
Tys řekl mi pojednou, „Tys byla v mých snech“

Pro moji proměnu hoří svíce v nás,
Tys řekl mi pojednou, „Má milá, vzkvétáš jak klas,

a mne se zdá,

že pro jinou proměnu není značky „Stůj“,
já nesměním za jinou svou rozkvetlou tuj“

... A mne se zdá,

že zahoří zas plamínek nejen v mých snech
Dál povídej, ku mne se znej, zas měj mužný dech

Zahořím, zahoříš, a mne
se zdá,

jak říkáš mi zas, „Kvítku v okvěti,
přišel zimy čas, leč ten, jen proletí

Pak hejno labutí, i křehká křídla vran,
zas otevřou Tvoje okvěti jen mne do všech bran

A Ty stále, a zas, budeš
jen má“

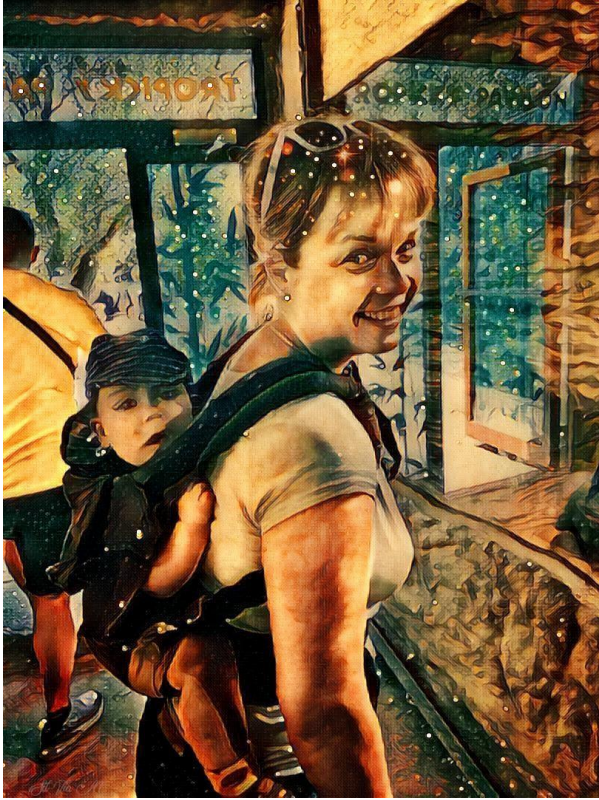
ŽE DÁL SE MNOU POČÍTÁŠ

Že dál se mnou počítáš,
sté namaluj moji tvář
A do ní jen sladký slabikář,
má lásko

K nebi dále stoupá dým
z fotek, jehož víc nespátřím –
„Já dnes pouze pro Tebe dýchám, a jen s Tebou sním,
věz, Krásko“

Že dál se mnou počítáš,
dej mi tvář, a dej mi snář
A dej mi do vínku své dítě

My poté radost, i strasti si užijem,
Ty osuš plen, vezmi nás ven
A jen nad příkrým příkrovem
splétej své síť –

JÁ POSTAVÍM STAN

Já postavím stan, opodál dům,
deku už mám, tam na prahu strání
Ten dům, deku, i stan, jak jen já Tebe znám,
to vše dávno mám jen pro milování

Já zatáhnu síť, Ty do ní se chyt',
jen bez pout, a honosných mříží
Ty máš právo přát si, i chtít, a já, u téhož chci být,
sté spoj za nitkou nit, už Měsíc se blíží

Já mám už svůj stan, opodál dům,
jen deka kdesi se vznáší
A slovo mé je pevné, jak trám, a když uvolním lan,
jen tehdy, za Tebou se práší

MARNÉ JE BÁSNIT O MARNOSTI

Marné je, držet se odříkání,
od všeho brát jenom půl
To já, když svírám dlaň ve své dlani,
tu druhou chci, jak sůl

Marné je, stláti půli lůžka,
vždy, když odcházíš
Já připadám si, jak psí knížka,
byť déle o mne víš

Marné je básnit o marnosti,
marné je, jít z města ven
Sic je to možná z pouhé posedlosti,
Ty za muže mne už si vem –